

جنایت‌های آل سعود

سعودیان وهابی برای دست‌یافتن به جایگاه فرماندهی در اسلام و تملک حرم مکه و مدینه، نیاز شدیدی به پشتوانه مالی داشتند. لذا در پایان مراسم حج سال ۱۲۱۴ ه.ق.، با توجه به درگیری‌هایی که دامن‌گیر دولت عثمانی شده و قدرت آنان را تضعیف کرده بود، به فکر افتادند مسیر فتوحات خود را به خارج از شبه‌جزیره عربستان گسترش دهند. آنها در این مسیر، عراق را بهترین مکان برای تهاجم‌ها و غارتگری خود یافتند. زیرا در این کشور، عتباتی سرشار از طلاها و اموال گوناگون وجود داشت. عتبات مقدس عراق، علاوه بر کمک‌های فراوان مردمی، ثروت‌های فراوانی داشت که از عهد نادرشاه برای ساخت و نگهداری این مکان‌ها و طلااندازی گنبد، مناره‌ها و ایوان‌ها هزینه شده بود و در دوره پس از او نیز، هدایای گران‌بهای شاهان زندیه و قاجار به این مکان‌ها تعلق یافته بود. این ثروت‌ها توجه سعودیان وهابی را به این مکان‌های مقدس جلب کرد تا با غارت آنها، پایه‌های نوپای حکومت خود را قدرت ببخشند. بدین ترتیب، منیر عجلانی، یکی از مورخان مدافع وهابیت، در کتاب تاریخ البلاد العربیة السعودیة در شرح علل حمله وهابیت به عتبات مقدسه می‌گوید: «سعود بن عبدالعزیز می‌خواست با به چنگ آوردن اموال عتبات عراق (کربلا)، سپاهش را تقویت کند تا بتواند مالک حرم مکه و مدینه هم بشود و حکومت خود را از این طریق در جهان اسلام گسترش دهد».

از جنبه دیگر، انهدام گنبد و بارگاه «تربت حسینی» و «علوی» هم احساسات مذهبی شاخه وهابی این مجموعه را تسکین می‌داد. آنان که توانسته بودند با تکیه بر آموزه‌های شیخ محمد بن عبدالوهاب، برای حمله به بقاع شریف و تخریب ابنیه آنها، چه در کربلا و

نجف و چه در مکه و مدینه، مجوز شرعی به دست آورند،^۱ تهاجم‌های خود را به عراق و خصوصاً شهرهای کربلا و نجف آغاز کردند و هرچند در نجف اشرف به توفیقی دست نیافتند، اما در حمله به کربلای معلّا، جنایت‌های بی‌نظیری در کارنامه خود ثبت کردند. البته در این بین نباید از بی‌تدبیری و حمایت‌های دولت عثمانی از سعودیان برای تبدیل بحرانی وهابی - عثمانی به بحرانی وهابی - شیعی به‌سادگی عبور کرد و عوامل بیرونی، مانند مشورت‌های رسمی دولت بریتانیا با امرای سعودی نجد و تفاهم‌های بین آنان را نیز نباید فراموش کرد.

عملیات تهاجم وهابیان به کربلا در دوران حکومت عبدالعزیز با لشکری که وی از نقاط مختلف نجد و نواحی آن پدید آورده بود، به فرماندهی پسرش سعود (که مادرش دختر محمد بن عبدالوهاب بود) در سال ۱۲۱۶ ه.ق. / ۱۸۰۱ یا ۱۸۰۲ م. رخ داد. این حادثه، اوج حضور نظامی وهابیان در عتبات مقدسه عراق بود. برخی از مورخان، این حمله نظامی را در هجده ذی‌الحجه ذکر کرده‌اند؛ یعنی روز عید غدیر که مردم کربلا برای زیارت مرقد مطهر حضرت علی علیه السلام به نجف اشرف رفته بودند و شهر کربلا تقریباً خالی از سکنه بوده است و فقط افراد ضعیف و سال‌خورده باقی مانده بودند، اما برخی دیگر این حادثه را در ذی‌القعدة همان سال ذکر کرده‌اند.

وهابیان در این حمله، جنایت‌های فراوانی مرتکب شدند که دل هر انسان آزاده‌ای را به درد می‌آورد، به نحوی که حتی مستشرقان هم از آن با نام «جنایت‌ها» یاد کرده‌اند. در این باره، مستشرقی فرانسوی که پس از این حادثه از کربلا عبور کرده است، می‌گوید: «ما بعد از چندی از حادثه به کربلا وارد شدیم که آثار قساوت قلب و تعصب وهابی‌ها، نمایان بود ... حتی تیمور لنگ هم از اهانت و دستبرد به حضرت چشم‌پوشی کرد ... ولی وهابیان [علاوه بر غارت حرم] اموال مردم را هم تصاحب کردند».

۱. «من محمد بن عبد الوهاب الی العلماء الاعلام فی بلد الله الحرام ... هدم بنیان فی ارضنا علی قبور الصالحین ... و امرناهم باخلاص الدعاء لله»؛ این مجوز در مکاتبه شیخ محمد بن عبدالوهاب در سال ۱۲۰۴ ه.ق. / ۱۷۸۹ م. با علمای مکه رسماً صادر شد؛ ابن‌بشر، عنوان‌المجد فی تاریخ النجد، ج ۱، ص ۱۷۱ و ۱۷۲.

لويس دوکورانسی نیز در کتاب الوهابيون تاريخ ما اهمله التاريخ، می‌نویسد: «وهابیان بی‌آنکه مقاومتی جدی در برابرشان صورت گیرد، به‌سهولت وارد شهر کربلا شدند. پس بی‌محابا و عمداً قتل عام کردند تا جایی که شکم‌های زنان باردار را می‌شکافتند که چرا در شهر باقی مانده‌اند».

این اعمال ننگین سعود، نه‌تنها شیعیان، بلکه تمام جهانیان را به جنبش درآورد و باعث شد مردم از هر سو علیه وهابی‌ها قیام کنند و این نوع اعتراض‌ها، ضربه‌ای سنگین برای دولت سعودی بود. سرانجام، عبدالعزیز که صادرکننده دستور حمله به کربلا بود، در سال ۱۲۱۸ ه.ق. به دست مردی شیعه به قصد انتقام جسارت‌هایی که به ضریح مقدس حضرت سیدالشهدا علیه السلام کرده بود، کشته شد. این مرد در لباس و شکل درویش‌ها وارد شهر درعیه شد و چند روزی در آنجا ماند. او هر روز پشت سر عبدالعزیز نماز جماعت می‌خواند. روزی ناگهان خود را روی عبدالعزیز انداخت و با کارد شکم او را هدف قرار داد و او را به هلاکت رساند.

جنایت‌های وهابیان در کربلا به صورت‌های مختلفی است؛ از جمله تخریب اماکن مقدس و محترم نزد مسلمانان، قتل و کشتار مردم، سرقت و راهزنی اموال، هتک ناموس و ... که این جنایات اوج خباثت وهابیان را برای همگان روشن کرد و نشان داد که این فرقه برای به دست آوردن ثروت و قدرت از هیچ جنایتی دریغ نمی‌کنند، به نحوی که حتی به حرم اهل بیت پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم هم رحم نمی‌کنند.

جانشین سردبیر